

— Ехъ, моя Лило, можалъ ли съмъ азъ да са удържа, когато сърцето ми е препълнено съ утрова, когато то плаче и вика, като дѣте ? Тѣшко ми е да живѣя безъ тебе, и да не смѣя да ти проговора ни дума. Мило мое пиленце, азъ умирамъ отъ ядъ. Завчера та срѣгнахъ, когато ти отиваше на рѣката да перешъ дрѣхите, и моето сърце щеше да изскокне изъ гърдите ми. Колко си са измѣнила, моя ластавичке, колко си измършавѣла, колко си поблѣднѣла . . . Като та видѣхъ така нещастна, то, кажи ми, можехъ ли азъ да са утърпа и да са не повида съ тебе ? . .

Въ тая минута гласътъ на Хаджи Генча прекъсналъ Павлиновите думи.

— Хей-й-й, селѣне, обираче ма ограби-ха, колатъ ма, рѣжатъ ма, защитете ма, помогнете ми ! викалъ той колкото си може.

— И Хаджи Генчо въ една риза до тѣрчалъ въ градината и хваналъ Павлина, който и не мислилъ да бѣга. — „Върви вътре, срамотнице,“ извикалъ той на дъщеря си : -- „азъ ща ти покажа кой е